

dolové vody upravuje banský zákon. Účelom tohto zákona je pomáhať baníctvu a podnikom, ktoré sú s ním spojené. Bolo by v rozpore s týmto účelom a s duchom zákona, keby vlastník bane mohol používať tieto vody iba k banskému závodu (§ 128 a), odst. 1, § 129 všeobecného banského zákona), kým údelník mohol by ich predávať, do prenájmu dávať, a žiadať a dostávať za ne kúpnu cenu resp. nájomné, aké sa vytvorí podľa pomerov na trhu, kým majiteľ bane musel by sa spokojiť tým, že bude dostávať od toho, kto vody užíva, pokiaľ užívanie trvá, iba zákonné úroky z toho odškodného, ktoré sám zaplatil v jednej sume raz navždy vlastníkovi pozemku, cez ktorého pozemok vody odtekajú, alebo iba náhradu ročného plnenia, keď platí vlastníkovi dotyčného pozemku ročný poplatok (§ 130 všeobecného banského zákona).

Z toho je zrejmé, že výraz »na akékoľvek účely« v odst. 2 § 129 všeobecného banského zákona a v udeľovacej listine znamená iba toľko, že dolové vody — ak majiteľ bane nepoužije svojho práva, zaisteného mu v § 128 všeobecného banského zákona, a nepoužíva dolových vôd pre provoz svojho banského alebo hutníckeho podniku a jeho príslušenství — udelia sa inému tým cieľom, aby ich sám používal vo svojom podniku — i keď ten nie je ani banským ani hutníckym podnikom — a nie tým cieľom, aby ich dával do prenájmu alebo predával, jedným slovom, aby s nimi obchodoval.

Právny význam a smysel udeľovacej listiny banského kapitanátu v B. zo dňa 15. júla 1933, č. 11598/D, možno spatrovať preto len v tom, že po zistení podmienok stanovených v § 129 všeobecného banského zákona a po vykonaní pokračovania tam predpísaného nebola banským úradom so stanoviska banských zájmov spoznaná prekážka, aby banských vôd nebolo používané žalujúcou stranou, a to k iným účelom než banským a hutným. Ako dôvod žalobného nároku na platenie nájomného za používanie týchto vôd neobstojí.

Napadnutý rozsudok je tedy správny a bolo treba dovoláciu žiadosť ako bezzákladnú zamietnuť.

Čís. 16899.

Ustanovenie § 7 zák. č. 244/1922 Sb. z. a n.*) platia podporne aj pre pracovný pomer súkromných zamestnancov (§ 54 zák. č. 154/1934 Sb. z. a n.).)**

(Rozh. z 20. apríla 1938, Rv III 167/38.)

Žalobník domáhal sa žalobou, aby žalované mesto zaviazané bolo zaplatiť mu ako smluvnému úradníkovi mesta služebné požitky na dobu od 1. apríla 1933 do 30. septembra 1936. — Žalované mesto bránilo

*) § 1155 obč. zák.

**) Porov.: Úr. sb. č. 3203 (III).

sa proti žalobe tým, že služebný pomer žalobníka zrušený bol k 30. marcu 1933, a za ďalšieho priebehu sporu vznieslo námietku, že žalobník, ktorý od 1. apríla 1933 žalovanému mestu žiadne práce nekonal, bol od tohoto času i tak zamestnaný u iného zamestnavateľa a zarobil si u neho viac, než koľko činily jeho služebné požitky u žalovaného mesta.

Súd prvej stolice žalobu zamietol, odvolací súd po rozvázovacom usnesení Najvyššieho súdu žalobníkovi služebné požitky prisúdil.

Najvyšší súd rozsudok odvolacieho súdu znova rozviazal a uložil mu ďalšie pojednávanie a nové rozhodnutie.

Z d ô v o d o v:

Nejvyšší soud v rozvazovacím usnesení ze dne 6. října 1937, č. j. Rv III 517/37, zaujal již stanovisko, že služební poměr mezi stranami nezanikl v roce 1933 následkem jeho jednostranného zrušení žalovaným městem či žalobcem.

Služební poměr procesních stran jest nyní podroben zákonu č. 154/1934 Sb. z. a n. (§ 1 e) cit. zák.), jenž nabyl účinnosti dnem 19. srpna 1934, před tím však byl podroben ustanovením obecného zákona o pracovních a služebních poměrech č. 244/1922 Sb. z. a n. Podle § 7 zákona č. 244/1922 Sb. z. a n. také za služby, jež nebyly vykonány, náleží zaměstnanci plat, když byl ochoten je konati — a o takový případ tu jde —, bylo mu však v tom zabráněno okolnostmi, jež jsou na straně zaměstnavatelově; v tomto případě musí se započísti, čeho ušetřil zaměstnanec tím, že služba nebyla vykonána, nebo co vydělal jinakým zaměstnáním, aneb vydělati úmyslně zameškal. Nezáleží na tom, zda shora uvedené okolnosti chtěl zaměstnavatel přivoditi čili nic.

Takového obecného ustanovení nemá zákon č. 154/1934 Sb. z. a n. (případy uvedené v § 37 cit. zákona týkají se pouze bezdůvodného zrušení pracovního poměru vinou zaměstnavatelovou).

Avšak ve smyslu § 54 zákona č. 154/1934 Sb. z. a n. jest v souzené rozepři použití p o d p ů r n ě ustanovení § 7 zák. č. 244/1922 Sb. z. a n.

Žalovaná strana za odvolacího řízení tvrdila, že žalobce od 1. dubna 1933 byl stále zaměstnán a že každého měsíce si vydělal více, než činil jeho plat u žalovaného města.

Avšak odvolací soud následkem svého mylného stanoviska nezjistil ani pravdivost ani nepravdivost těchto důležitých a pro spor rozhodných okolností.

Věc tedy nebyla zralá ke konečnému rozhodnutí v dovolací stolici a nezbývalo, než ve smyslu § 543 Osp. napadený rozsudek odvolacího soudu rozvázati a učiniti opatření, jak se stalo.